

Kitab Daniel - Nomer Satus Rong Puluh Lima

Mbukak Makna Kenabian: Ngripta Tegesipun Daniel 11:40 lan Implikasinipun tumrap Kekristenan Modern

Jeff Pippenger

2024-03-09

Ayat patang puluh saking Daniel pasal sewelas dipunwiwiti ing wekdal pungkasan, nanging ayat punika mratelakaken kalih wekdal pungkasan, mila maringi kalodhangan dhateng para siswa ramalan supados nyalarasaken wekdal pungkasan ingkang kapisan kaliyan wekdal pungkasan ingkang kaping kalih. Manawi panganggé punika katindakaken, garis sajarah Millerite ingkang wiwit ing taun 1798 lumampah sejajar kaliyan sajarah Amérika Sarékat ing taun 1989. Kalih garis punika mratelakaken garis sungu Protestan sejati lan garis sungu Républikan saking kéwan bumi wonten ing Wahyu pasal tigang welas. Kalih garis punika sami miwiti ing wekdal pungkasan ing taun 1798, lan wekdal pungkasan ing taun 1989 namung nglengkapi saha maringi paseksi kaping kalih tumrap pratandha-pratandha bebener ingkang kabikak ing ayat punika.

Gerakan malaékat katelu tekan ing tanggal 22 Oktober 1844, nanging ditundha lumantar pambrontakan pitung taun saka 1856 nganti 1863. Tekané malaékat katelu katindakaké manèh ing tanggal 11 September 2001. Taun 1863 dipratandhakaké déning pasanggrahan pisanan Israèl kuna ing Kades lan pambrontakané sepuluh telik, déné tanggal 11 September 2001 dipratandhakaké déning pasanggrahan pungkasan Israèl kuna ing Kades lan pambrontakané Musa. Pambrontakan taun 1863, nggambaraké pambrontakan pisanan ing Kades, kang ngasilaké paukuman pati ana ing ara-ara samun. Pambrontakan tanggal 11 September 2001 nggambaraké pambrontakan pungkasan ing Kades, kang njalari patiné pimpinan Adventisme Laodikia.

Tumuruning malaékat ing tanggal 11 Agustus 1840, kang miwiti gerakan taun 1840 nganti 1844, kang déning Sister White sinebut minangka panyingkapan kang mulya saka pangwasané Allah, nglambangaké tanggal 11 September 2001 lan nandhakaké sawijining panyingkapan kang mulya saka pangwasané Allah.

“Malaekat kang manunggal ing pangwartan pekabaran malaekat katelu iku bakal madhanggi saindenging bumi kanthi kamulyane. Ing kéné kapratélakaké sawijining pakaryan kang jembaré nyakup jagad kabèh lan kuwatané ora lumrah. Gerakan Advent taun 1840–44 iku minangka sawijining pamedharing kamulyan saka panguwasané Allah; pekabaran malaekat kapisan digawa menyang saben stasiun misi ing saindenging jagad, lan ing sawetara nagara ana kapentingan agama kang paling gedhé sing tau kaseksènan ing tanah endi waé wiwit Reformasi abad kaping nembelas; nanging kabèh iku bakal katlawan déning gerakan kang perkasa ing sangisoré pepéling pungkasan saka malaekat katelu.” *The Great Controversy*, 611.

Rawhipun malaékat katelu ingkang kapisan, ing tanggal 22 Oktober 1844 (Kadesh ingkang kapisan), punika kanggé ngrampungaké pakaryanipun, nanging umatipun Allah milih netepaké pamimpin ingkang énggal lan wangsul dhateng Mesir. Ing taun 1863, piyambakipun sampun “mbangun malih Yerikho”, tinimbang melu ing pakaryanipun Allah ing ndhatengaken ambruking tembok-tembok Yerikho. Awit saking punika, piyambakipun katiban ipat-ipat, kanthi pejah wonten ing ara-ara samun.

Lan Yosua ing wektu iku ngipati wong-wong mau, pangandikané, “Kena ing ipat-ipat ana ing ngarsané Pangéran wong sing tangi lan mbangun kutha Yerikho iki; dhasaré bakal didèkaké nganggo pambarepé, lan gapurané bakal dipasang nganggo anaké sing ragil.” Yosua 6:26.

Kados pamejanganipun Israèl kuna ing Kadesh kapisan, ingkang sampun nampik pawartosipun Yosua lan Kaleb, pambrontakanipun Israèl modern wonten ing Kadesh kapisan (1863), ndhatengaken paukumanipun Yosua dhateng piyambakipun. Nalika malaékat kaping tiga wangsul ing tanggal 11 September 2001 (Kadesh pungkasan), pakaryan pungkasan minangka ancang-ancang sadèrèngipun Gusti Allah ngrubuhaken Yerikho lan témbok-témbokipun wiwit kalampahan.

Tanggal 22 Oktober 1844 nandhani rawhipun malaékat kaping tiga, lan kanthi mangkono uga nandhani rawhipun dinten Minggu ing wekdal pungkasan ingkang sampun caket. Taun 1863 nandhani pungkasanipun mangsa pangujian malaékat kaping tiga ingkang kawiwitan nalika tanggal 22 Oktober 1844. Mila, taun 1863 punika dados pralambang angger-angger Minggu ingkang enggal rawuh, awit Gusti Yésus tansah makili pungkasan kanthi wiwitanipun. Ing taun 1863, bangsa punika kapérang dados kalih golongan, lan mekaten ugi, nalika angger-angger Minggu, kalih golongan badhé kasatakaken.

Mangsa panggodhahané malaékat katelu ing sajarah Millerite diwiwiti ing taun 1844 lan rampung ing taun 1863, lan wiwitan sarta pungkasané, kalorone nandhani angger-angger Minggu ing dina-dina pungkasan. Ing sajarah antarané wiwitan (1844) lan pungkasan (1863), ana pambrontakaning gerakan Millerite (1856). Mulané, mangsa iku ngasta tandha astané “Kayektèn.” Baliné menyang Kadesh kaping pindho ing tanggal 11 September 2001 nandhani wiwitaning prosès panggodhahané malaékat katelu, kang bakal dipungkasi déning angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh, kaya kang dipralambang déning taun 1863.

Wiwit saka angger-angger dina Minggu iku nganti masa percobaan manungsa katutup, Yerikho lan témbok-temboké bakal dirubuhaké, selaras karo paukuman eksekutif marang sundhal Babilon sing dilambangaké ing sajarah iku. Ayat patang puluh diwiwiti ing taun 1798, lan dipungkasi ing angger-angger dina Minggu sing bakal enggal rawuh ing ayat patang puluh siji. Wektu wekasan ing taun 1798 makili garis internal pasamuwané Allah, diwiwiti saka kaum Millerit saka gerakan malaékat kapisan nganti tekan gerakan malaékat katelu lan satus patang puluh papat èwu. Kabèh ana ing sajroning siji ayat.

Peperangan antarané ratu ing lor lan ratu ing kidul sing diwiwiti kanthi munggahe panguwasa ratu ing kidul ing taun 1798, dipunuwangi ing taun 1989, nalika ratu ing kidul

kasoran déning sawijining aliansi antarané karajan kaping lima lan kaping enem ing ramalan Kitab Suci. Peperangan antarané ratu ing lor lan ratu ing kidul sing diwiwiti ing taun 1798, dipunmangertosi déning para Millerit minangka peperangan nglawan Roma, kang déning wong-wong mau dipuntingali namung minangka kalih kakuwatan kang ndadosaké kasirnan, yaiku paganisme lan kepausan. Nalika peperangan punika rampung ing taun 1989, katiga kakuwatan kang ndadosaké kasirnan mau sami kaiket, lan punika dados pratandha wiwitaning gambaran ramalan ngenani katiga kakuwatan mau ingkang nuntun jagad tumuju Armagedon, ingkang kanthi géografis kawewakili wonten ing ayat kaping patang puluh gangsal saking Daniel sewelas.

Ayat patang puluh nganti patang puluh lima ngenali dinamika kenabian saka telung kakuwatan sing ndadèkaké paus tekan pungkasané ing antaraning segara-segara lan ing gunung suci kang mulya. Manawa dipahami kanthi leres, sajarah kenabian sing dilambangaké ing ayat patang puluh siji nyakup ayat patang puluh siji nganti patang puluh papat.

Mulané, wiwit saka wektu wekasan ing taun 1989, kanthi paseksi kapindho saka taun 1798, sing nandhani wiwitan lan pungkasaning perang antarané ratu saka kidul lan ratu saka lor, ayat patang puluh siji nganti patang puluh papat ngenali pasawijiné telu-lapis saka kepausan sing tatu patiné wis mari, lan ayat patang puluh lima iku panggonané dhèwèké tekan ing pungkasané. Ayat-ayat kasebut, manawa dicedhaki saka perspektif iki, nyawisaké sawijining sajarah sing ana ing njabané pasamuwané Allah, kaya dene uga digambaraké déning sesambungan antarané pitung meterai lan pitung pasamuwan ing kitab Wahyu.

Garis sajarah kenabian kang diwakili déning taun 1798 utamané makili paukuman pamariksaan, lan garis kang diwiwiti saka titik sing padha ing taun 1989 utamané makili paukuman eksekutif. Taun 1798 utamané nekanaké pakaryaning utusan kang nyawisaké dalam tumrap Sang Utusan Prajanjian, lan taun 1989 utamané nekanaké pakaryaning utusan Élia.

Miwiti taun 1798, nalika kitab Daniel kabukak segelé, kita nduwèni tambahing kawruh babagan sajarah kenabian, ing ngendi Kristus nuntun umat-Né mlebu ing sesambetan prajanjian kang ngrampungaké panyawijiné kaallahan karo kamanungsan kanthi langgeng. Prajanjian dina pungkasan iku bola-bali dipracayakaké ing Kitab Suci.

Lah, bakal tumeka wektune, mangkono pangandikane Pangeran, Ingsun bakal damel prejanjian anyar karo kulawargane Israèl lan karo kulawargane Yehuda: ora kaya prejanjian kang Ingsun damel karo para leluhure nalika Ingsun nyekel tangane kanggo nuntun dheweke metu saka tanah Mesir; prejanjian-Ku iku padha dilanggar déning wong-wong mau, sanadyan Ingsun dadi garwané wong-wong mau, mangkono pangandikane Pangeran: Nanging iki prejanjian kang bakal Ingsun damel karo kulawargane Israèl; sawisé dina-dina iku, mangkono pangandikane Pangeran, Ingsun bakal nancepaké angger-angger-Ku ana ing batiné, lan nulis iku ana ing atiné; lan Ingsun bakal dadi Allahé, déné dheweke bakal dadi umat-Ku. Lan ora bakal padha mulang manèh, saben wong marang pepadhane, lan saben wong marang saduluré, mangkéné:

Ngertia marang Pangeran; awit wong-wong kabèh bakal padha wanuh marang Ingsun, wiwit saka kang cilik dhéwé nganti tekan kang gedhé dhéwé, mangkono pangandikane Pangeran: awit Ingsun bakal ngapura kaluputané, lan dosané ora bakal Ingsun éling-éling manèh. Yeremia 31:31–34.

Sakabèhé para nabi padha nandhakake dina-dina pungkasan, lan ungkapan “dina-dina pungkasan,” ing ramalan, nggambaraké mangsa wektu pangadilan. Malaékat kapisan rawuh ing taun 1798, ing wektu pungkasan, kanggo ngumumaké kabukané pangadilan ing taun 1844, kang uga dadi tekané dina-dina pungkasan. Dina-dina pungkasan iku yaiku “dina-dina” miturut Yeremia sing bakal teka, nalika Allah bakal “ngapura” “piala” lan “ora bakal ngélingi manèh” dosa-dosané umat kagungané. Pakaryan iku katindakaké déning Kristus, minangka Imam Agung, ing dina pangruwating dosa antitipikal, sajroning “dina-dina pungkasan.”

Manawa Adventisme Millerit tetep lumampah kanthi pracaya ana ing pepadhang kang saya maju saka malaékat katelu kang rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844, mesthine wong-wong mau wis ana ing omahé kang langgeng bebarengan karo Gusti Yesus. Iki kang dimaksud déning Yeremia nalika ngandika, “sawisé dina-dina iku.” “Dina-dina iku” iku jaman-jaman kenabian kang nuntun menyang, lan pungkasané rampung ing, taun 1844. Iku “dina-dina” kang kasebut ing Daniel bab rolas.

Nanging mlakua ing dalanmu nganti tekan wekasané: awit kowé bakal ngaso, lan bakal ngadeg ana ing bagéanmu nalika pungkasaning dina-dina. Daniel 12:13.

Ing “wektu pungkasaning dina-dina,” utawa kaya pangandikané Yérémia, “sawisé dina-dina iku,” Kristus netepaké arep maringi angger-anggeré ana ing sajroning batiné umaté lan nulis angger-anggeré ana ing ati. Batine iku minangka sipat kang luwih asor, utawa kaya déné Paulus nyebutaké, daging, déné ati iku minangka sipat kang luwih luhur. Prasetyaning prejanjian iku njanjèkaké maringi umaté pikiran anyar ing wektu pitobat, lan badan anyar ing Rawuhé kang Kapindho. Manungsa tiba bebarengan karo Adam, kang katitahaké manut gambaré Allah, lan kang katitahaké kanthi sipat kang luwih luhur lan sipat kang luwih asor. Prejanjiané Kristus yaiku nebus umat manungsa kanthi sipaté kang kaping pindho saka paukumaning dosa.

“Ing dina-dina pungkasaning sajarah bumi iki, prejanjianing Allah karo umat-Né kang netepi pepakon-pepakon-Né bakal dianyari manèh. ‘Ing dina iku Aku bakal damel prejanjian kanggo wong-wong mau karo kewan-kewaning ara-ara, lan karo manuk-manuking langit, lan karo sakehing kewan melata ing lemah; lan Aku bakal nyirnakaké gandhewa lan pedhang sarta perang saka ing bumi, lan Aku bakal ndadèkaké wong-wong mau padha sare kalawan tentrem. Lan Aku bakal nglamar kowé dadi kagunganingSun salawas-lawasé; iya, Aku bakal nglamar kowé dadi kagunganingSun ana ing kabeneran, lan ing pangadilan, lan ing sih katresnan, lan ing kawelasan. Aku bakal nglamar kowé dadi kagunganingSun ana ing kasetyan; lan kowé bakal wanuh marang Pangéran.’”

“Lan bakal kelakon ing dina iku, Ingsun bakal miyarsakaké, mangkono pangandikané Pangéran, Ingsun bakal miyarsakaké langit, lan langit bakal miyarsakaké bumi; lan bumi bakal miyarsakaké gandum, lan anggur, lan lenga; lan kabeh iku bakal miyarsakaké Yizreèl. Lan dheweke bakal Ingsun sebar kanggo Ingsun piyambak ana ing bumi; lan Ingsun bakal ngasihani marang wong wadon kang durung oleh sih-kawelasan; lan Ingsun bakal ngandika marang wong-wong kang dudu umatingSun, Kowé iku umatingSun; lan wong-wong mau bakal matur, Paduka punika Allah kawula.’ Hosea 2:14-23.

“Ing dina iku,... turahané Israèl, lan wong-wong saka brayat Yakub kang padha kaluwaran,... bakal nyandel marang Pangéran, Kang Mahasuci, Allahé Israèl, kalawan sajati.’ Yesaya 10:20. Saka ‘saben bangsa, lan taler, lan basa, lan umat’ bakal ana wong-wong kang kanthi bungah nanggapi marang pawarta, ‘Wedia marang Gusti Allah, lan mulyakna Panjenengané; awit wis tekan wekdalé paukumané.’ Wong-wong mau bakal mratobat saka saben brahala kang ngiket wong-wong mau marang bumi iki, lan bakal ‘nyembah marang Panjenengané kang nitahaké langit, lan bumi, lan segara, lan etuking banyu.’ Wong-wong mau bakal mbébasaké awaké dhéwé saka saben rerangkènè, lan bakal ngadeg ana ing ngarepé jagad minangka tenger-tengering sih-kadarmané Gusti Allah. Manut marang saben pepakon ilahi, wong-wong mau bakal katitik déning para malaékat lan déning manungsa minangka wong-wong kang ‘netepi dhawuhé Gusti Allah, lan imané Gusti Yésus.’ Wahyu 14:6-7, 12.”

“Lah, bakal tumeka dina-dina iku, mangkono pangandikané Pangéran, manawa wong sing mluku bakal nyusul wong sing ngundhuh, lan wong sing ngidak-idak woh anggur bakal nyusul wong sing nyebar wiji; lan gunung-gunung bakal netesaké anggur legi, lan kabèh bukit bakal lebur. Lan Ingsun bakal mbalèkaké para tawanané umaté Ingsun, Israel, lan wong-wong mau bakal mbangun kutha-kutha sing wis dadi reruntuhan, sarta bakal manggon ana ing kono; wong-wong mau bakal nandur kebon-kebon anggur, lan ngombé angguré; wong-wong mau uga bakal gawé taman-taman, lan mangan wohé. Lan Ingsun bakal nandur wong-wong mau ana ing tanahé dhéwé, lan wong-wong mau ora bakal dicabut manèh saka tanah sing wus Ingsun paringaké marang wong-wong mau, mangkono pangandikané Pangéran Allahmu. Amos 9:13-15.” Review and Herald, 26 Februari 1914.

Nalika Yeremia ngandika, “sawisé dina-dina iku,” “dina-dina” sing ndhisiki pakaryan kang dilambangaké déning Kristus dumadakan rawuh menyang Pedalemané kanggo ngresiki, iku yaiku mangsa-mangsa kenabian kang rampung ing taun 1798 lan 1844. Pungkasaning dina-dina kenabian (mangsa-mangsa) iku nandhani patang puluh nem taun nalika Kristus ngedegaké Pedaleman Millerit, lan nalika Panjenengané dumadakan rawuh ing tanggal 22 Oktober 1844 Panjenengané lagi netepi Malakhi pasal telu, kang uga Panjenengané netepi nalika ngresiki Pedalemané ing wiwitan lan pungkasaning paladosan-Nya.

“Ing nalika ngresiki Pedaleman Suci saka para panuku lan bakul kadonyan, Gusti Yesus ngumumaké misi Panjenengané kanggo ngresiki ati saka reregeding dosa,—saka pepénginan kadonyan, hawa nepsu kang mentingaké awak dhéwé, kabiasaan ala, kang ngrusak jiwa. Malakhi 3:1-3 dipunsebat.” The Desire of Ages, 161.

Lan “sawisé dina-dina iku,” Kristus kagungan ancas nyucekaké padaleman suci kang wus Panjenenganipun degaké, kang nglambangaké pakaryanipun ing nyucekaké ati umatipun saking najising dosa, utawa kaya dene dipunandharaké déning Yeremia, anggenipun nyerat angger-anggeripun wonten ing salebeting ati lan batinipun.

Amarga Panjenengané nemu kaluputan ing wong-wong mau, Panjenengané ngandika, Lah, bakal tekan wektuné, mangkono pangandikané Gusti, nalika Ingsun bakal damel prejanjian anyar karo brayat Israèl lan karo brayat Yéhuda: ora kaya prejanjian kang wus Ingsun damel karo para leluhuré ing dina nalika Ingsun nyekel tangané kanggo nuntun wong-wong mau metu saka tanah Mesir; awit wong-wong mau ora tetep ana ing prejanjian-Ku, lan Ingsun ora nggatekaké wong-wong mau, mangkono pangandikané Gusti. Awit iki prejanjian kang bakal Ingsun damel karo brayat Israèl sawisé dina-dina iku, mangkono pangandikané Gusti; angger-angger-Ku bakal Ingsun lebokaké ing pikirane, lan bakal Ingsun tulis ing atiné: lan Ingsun bakal dadi Allahé, lan wong-wong mau bakal dadi umat-Ku. Ibrani 8:8–10.

Tembung “those days” iku yaiku “wekasaning dina-dina” Daniel, kang rampung ing taun 1798 lan 1844. Garis sungu Protestan kang diwiwiti ing taun 1798, ing ayat kaping patang puluh saka Daniel sewelas, nekanaké sesambetan prajanjian kang ditegakaké karo satus patang puluh papat ewu. Tembung Ibrani “lot” iku watu cilik kang dienggo nemtokaké nasib sawiji-wijining wong. Daniel didhawuhi lunga lan ngaso (ing pati), nganti tekan “wekasaning dina-dina,” nalika ing taun 1844 pangadilan bakal diwiwiti lan nasibé bakal ditemtokaké.

Nanging lumakua ing dalanmu nganti tekan pungkasané: awit kowé bakal ngaso, lan bakal ngadeg ana ing pandumanmu ing pungkasaning dina-dina. Daniel 12:13.

“Dina-dina” saka “wektu wekasaning dina-dina” nggambarake nubuatan-nubuatan wektu kang rampung ing taun 1844, amarga sawisé iku wektu kenabian ora ana manèh. Rong ewu telung atus taun, kang dadi wahyu marah, tegesé rawhipun Kristus kanthi dadakan ing pasucèné, nalika iku uga rampung, lan rong ewu limang atus rong puluh taun saka bebendu pungkasan uga rampung, kaya déné dina-dina saka bebendu kang kapisan wis rampung ing wektu wekasan ing taun 1798. “Sawisé dina-dina iku,” kaya kang kasebut déning Yeremia, salajengipun banjur kasebut déning Paulus. Paulus nyebut “sawisé dina-dina iku” saka Yeremia kaping pindhho, amarga Paulus ora mung nyariosaken prajanjian kang bakal ditetepake “sawisé dina-dina iku,” nanging sing luwih wigati, panjenengané lagi nandhesake pakaryan Kristus minangka Imam Agung.

Amarga marga saka saos kurban siji Panjenengane wus nyampurnakake ing salawas-lawase wong-wong kang kasucèkaké. Lan bab iku Sang Roh Suci uga dadi paseksi tumrap kita: amarga sawisé Panjenengane ngandika sadurunge mangkéné, Iki prajanjian kang bakal Dakadèkaké karo wong-wong mau sawisé dina-dina iku, pangandikané Gusti, angger-angger-Ku bakal Daklebokaké ing sajroning ati-atiné, lan ana ing pikirané bakal Daktulisi; lan dosa-dosané sarta pialané ora bakal Dakélingi menèh. Saiki, ana ing ngendi ana pangapura tumrap kabèh iku, ana kurban kanggo dosa

ora ana menèh. Mulané, para sadulur, awit kita nduwèni kendel kanggo lumebu ing papan kang Mahasuci marga saka getihé Gusti Yésus, lumantar dalan kang anyar lan kang urip, kang wis kasucekaké déning Panjenengane kanggo kita, lumantar tabir, yaiku dagingé piyambak; lan awit kita nduwèni Imam Agung kang ngungkuli brayaté Allah. Ibrani 10:14–21.

Rong atus rong puluh taun sing nyambungake ramalan saka wahyu marah babagan panampakané Sang Kristus, karo ramalan rong èwu limang atus rong puluh taun saka wahyu chazon babagan sajarah kenabian, ngiket bebarengan, utawa nyambungake wiwitan saka kaloro mangsa ramalan mau, kanthi sawijining sesambungan simbolis sing makili panyawijiné kamanungsan karo kaallahan, yaiku pakaryan sing katindakaké déning Kristus ana ing panyucekan sing dumadi sajroning gerakané malaékat katelu, lan ngasilaké prejanjian sing Panjenengané tindakaké karo wong satus patang puluh papat èwu.

Wahyu saka chazon, kang nggambarake diremehaké Pedalemané Allah, iku yaiku wahyu ngenani umat manungsa sing wis diremehaké déning dosa wiwit pambrontakané Adam ana ing Taman Éden; lan wahyu saka marah, kang nggambarake pakaryané Kristus kanggo mulihaké lan nyucekaké Pedalemané Allah, kalorone kasembadan ing tanggal 22 Oktober 1844. Ana loro ramalan rong èwu limang atus rong puluh taun ngenani bebenduné Allah, kang makili diremehakéné wadyabala lan papan suci.

Kalorone pamedhar wangsit mau nglambangaké panindhésing umat manungsa, yaiku sing bakal dipulihaké déning wahyu bab marah. Kaloro bebenduning Allah marang umaté mau nglambangaké bebenduné marang manungsa kang wis tumiba ing dosa, sing mung bakal kaslametaké lan dipulihaké déning pakaryané Kristus sajroning mbangun manèh lan nyucekaké padaleman suci kang wis ambruk.

Loro indignasi iku nglambangaké kodrat sing luwih luhur lan kodrat sing luwih asor ing manungsa. Nalika Adam tiba, kodrat sing luwih asor njupuk kaluhuran panguwasa ngungkuli kodrat sing luwih luhur, lan maksudé Kristus tumrap manungsa yaiku supaya kodrat sing luwih luhur mrentah ngungkuli kodrat sing luwih asor. Nalika Adam tiba, kodrat sing luwih luhur ambruk marang hawa-nepsuné kodrat sing luwih asor, lan rancangané Allah kabalikké. Iki sing katindakaké ing tegesé “pertobatan” miturut Kitab Suci. Dadi pertobatan iku tegesé kodrat sing luwih luhur dipulihaké marang kalungguhané minangka panguwasa ngungkuli kodrat sing luwih asor. Ngowahi utawa mratobat iku ateges mbalikké, utawa ngglimpangaké saka sing ana ing ndhuwur dadi ing ngisor.

Pangamuk kang kapisan marang karajan sisih lor iku yaiku pangamuk marang kodrat kang asor, kang nalika tiyang tumiba ing dosa ngasorake kodrat kang luwih luhur. Pangamuk iku rawuh dhisik, awit Kristus ngemban pakaryan panebusan pas ing papan pakaryan iku wiwitané diwiwiti, lan wiwitan iku dumadi saka pepénginan kodrat kang asor, yaiku pepénginan hawa-nepsu mangan. Kristus miwiti pakaryanipun kanthi pasa patang puluh dinten.

“Kristus mangertos bilih, supados saged kasil nerusaken rancangan kaslametan, Panjenenganipun kedah miwiti pakaryan nebus manungsa ing panggenan ing ngendi karusakan punika wiwit. Adam tiba amargi nuruti hawa nepsu napsu mangan. Supados ngesanké dhateng manungsa bab kuwajibanipun manut dhateng angger-anggering Allah, Kristus miwiti pakaryan panebusanipun kanthi mbenerake kabiasaan jasmaning manungsa. Surudipun kautaman lan rusaking turuning bangsa punika utaminipun kadadosaken déning nuruti napsu mangan ingkang sampun kleru.” Testimonies, jilid 3, 486.

Pamakatan kapindho katujokaké marang kodrat kang luwih dhuwur, sing diwakili déning karajan sisih kidul, papané Yerusalem dumunung, yaiku kutha kang dipilih déning Allah kanggo mapanaké asmané Panjenengané. Ing tanggal 22 Oktober 1844 pakaryan kang dikersakaké Kristus kanggo ditindakaké, lan pakaryan kang saiki lagi ditindakaké déning Panjenengané, diwakili déning rong tekené Yehezkiel.

Nalika rong tekené Yehezkiel dipasang dadi siji teken ing salawas-lawase, iku nuduhaké prajanjian nalika Kristus nyingkiraké dosa saka umaté ing salawas-lawase, lan kodrat kang luwih dhuwur lan kang luwih asor dibalèkaké marang tatanan hierarkis kang samesthiné, lan manungsa sapisan manèh dadi utuh. Ing kahanan durung mratobat, kodrat manungsa kang luwih asor, kang dilambangaké déning bebendu kang kapisan, nguwasani kodrat manungsa kang luwih dhuwur kang dilambangaké déning bebendu kang pungkasan. Mulané, bebendu kang kapisan iku tumuju marang karajan lor, kang sacara géografis ana “ing ndhuwur” karajan kidul.

Rong atus rong puluh taun kang ngubungaké loro wahyu, yaiku marah lan chazon, karo kaallahan lan kamanungsan, sajroning wiwitané kang padha-padha sesambungan, loro-loroné banjur dadi siji tongkat nalika Kristus ngrampungaké pakaryané malaékat katelu bebarengan karo wong satus patang puluh papat èwu. Iku iku ramalan bab bebendu pungkasan marang karajan sisih kidul kang digandhèngaké karo ramalan bab penampakan ing taun 1844, awit prejanjian mènèhi pikiran anyar nalika pitobat, nanging badan anyar (karajan sisih lor) mung dibalèkaké manèh nalika rawuh kapindho sajroning kedhiping mripat.

Ayat kaping patang puluh saka Daniel sewelas ngenali kaloro wektuné pungkasan, lan kanthi mangkono nekanaké sawijining garis sajarah kenabian sing internal lan eksternal sajroning sajarah kéwan bumi ing Wahyu bab telulas. Kayektèn-kayektèn sing kabukak ing ayat iku makili loro-loroné garis kayektèn sing internal lan eksternal, kang Kristus rawuh kanggo ngenali lan ngrampungaké ana ing tengah-tengah umat-Né. Kayektèn manawa kamanungsan sing manunggal karo kaallahan ora nindakaké dosa, katuduhaké ing pepadhang sing magepokan karo akibat saka kabukaké kawruh, lan makili kayektèn internal umat Allah ing dina-dina pungkasan. Pepadhang sing katuduhaké déning peperangan antarane kakuwatan-kakuwatan sing nuntun jagad marang Armageddon iku yaiku kayektèn eksternal umat Allah ing dina-dina pungkasan.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

Pangandikané Sang Yehuwah tumuli rawuh marang aku manèh, ngandika, “Salajengipun, hé anak manungsa, jupuken sakgalih kayu satunggal, banjur seratana ing kono: Kanggo Yehuda, lan kanggo para turuné Israèl kancané; banjur jupuken kayu liyané, lan seratana ing kono: Kanggo Yusuf, kayuné Efraim, lan kanggo sakèhé kulawargané Israèl kancané. Lan gandhèngna siji lan sijiné dadi satunggal kayu; lan iku bakal dadi satunggal ana ing tanganmu. Lan manawa para turuné bangsamu padha matur marang kowé, mangsuli, ‘Apa kowé ora arep nerangaké marang aku apa tegesé iki kabèh?’ banjur kandhaa marang wong-wong mau, ‘Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Lah, Aku bakal njupuk kayuné Yusuf, kang ana ing tangané Efraim, lan taler-talering Israèl kancané, lan bakal nglumpukaké karo iku, ya iku karo kayuné Yehuda, lan ndadèkaké dadi satunggal kayu, lan iku bakal dadi satunggal ana ing tangan-Ku.’ Lan kayu-kayu kang kokserati iku bakal ana ing tanganmu ana ing ngarepé mripaté wong-wong mau. Lan kandhaa marang wong-wong mau, ‘Mangkéné pangandikané Pangéran Allah: Lah, Aku bakal njupuk para turuné Israèl saka ing tengahé para bangsa liya, ing ngendi waé padha lunga, lan Aku bakal nglumpukaké saka saben sisih, lan bakal nggawa wong-wong mau menyang nagarané dhéwé. Lan Aku bakal ndadèkaké wong-wong mau dadi satunggal bangsa ana ing tanah ing gunung-gunung Israèl; lan satunggal ratu bakal dadi ratu tumrap wong-wong mau kabèh; lan wong-wong mau ora bakal dadi rong bangsa manèh, lan ora bakal kabagi dadi rong karajan manèh babar pisan. Wong-wong mau uga ora bakal najisaké awaké manèh nganggo brahala-brahalané, utawa nganggo barang-barang kang jijik, utawa nganggo samubarang panerak; nanging Aku bakal nylametaké wong-wong mau saka sakèhé papan padunungané, ing ngendi wong-wong mau wis padha nglakoni dosa, lan Aku bakal nucèkaké wong-wong mau; mangkono wong-wong mau bakal dadi umatingSun, lan Aku bakal dadi Allahé. Lan Dawud, abdi-Ku, bakal dadi ratu ngungkuli wong-wong mau; lan wong-wong mau kabèh bakal duwé pangon siji; wong-wong mau uga bakal lumaku ana ing peparingé paukuman-Ku, lan netepi pranatan-pranatan-Ku, lan nglakoni. Lan wong-wong mau bakal manggon ana ing tanah kang wis Dakparingaké marang Yakub, abdi-Ku, papan panggonané para leluhurmu biyèn; lan wong-wong mau bakal manggon ana ing kono, iya wong-wong mau, lan anak-anaké, lan anak putuné turun-temurun; lan Dawud, abdi-Ku, bakal dadi pangerané ing salawas-lawasé. Salajengipun Aku bakal damel prejanjian karukunan karo wong-wong mau; iku bakal dadi prejanjian langgeng karo wong-wong mau; lan Aku bakal mapanaké wong-wong mau, lan nglairaké dadi akèh, lan bakal netepaké pasucèn-Ku ana ing tengah-tengahé ing salawas-lawasé. Tarub-Ku uga bakal ana bebarengan karo wong-wong mau; iya, Aku bakal dadi Allahé, lan wong-wong mau bakal dadi umatingSun. Lan para bangsa liya bakal ngerti yèn Aku iki Sang Yehuwah kang nucèkaké Israèl, manawa pasucèn-Ku ana ing tengah-tengahé ing salawas-lawasé.” Yehezkiel 37:15–28.